CUMALİ SEVER

Kahramanlık Hikâyeleriyle

İSTİKLAL MARŞI

8. Baskı

Genç Hayat

Kahramanlık Hikâyeleriyle

İSTİKLAL MARŞI

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
Sertifika No: 75092

Merhaba Genç Arkadaşımız;
Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine, yazarından çizerine kadar müthiş bir ekibin bıkmadan sıkılmadan, gecesini gündüzüne katarak hazırladığı bu kitabın her sayfasında bizleri de hatırla!
Çünkü sen bizim hep aklımızdasın…

ISBN	: 978-605-9562-58-4
Genç Hayat	: *150*
Kitabın Adı	: Kahramanlık Hikâyeleriyle İstiklal Marşı
Yazar	: Cumali Sever
Çizer	: Murat Sevinç
Editör	: F. Zehra Bayrak
Kapak & İç Tasarım	: Hayat Yayınları
Baskı Yeri - Tarihi	: İstanbul - 2024
Baskı - Cilt	: Uzunist Matbaa A.Ş.

Sertifika No: 68922

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
twitter/hayatyayinlari - facebook/hayatyayinlari.com - /hayatyayinlari

Kahramanlık Hikâyeleriyle

İSTİKLAL MARŞI

CUMALİ SEVER

GENÇ HAYAT

CUMALİ SEVER

Bir bahar günü doğdu, insanların dünyasına. Hayat masal gibiydi sanki. Önce harfleri duydu, sonra hece hece konuştu. Derken koştu okula ve kitapların dünyasına kavuştu. Kollarını açmış kitapların sayfalarıyla kucaklaştı ve kitapların dünyasında buluştu, aşkla, heyecanla, merakla…

"Hangisi daha gerçekti acaba?" diye zihninde sorular uçuştu.

"Hangisi daha samimi?", "Hangisi daha kucaklayıcı?

Kitapların dünyası mı, yoksa insanların dünyası mı?

İnsanların dünyasına daldıkça zorlaştı hayat, kitapların dünyasına baktıkça kendisiyle ve gerçeklerle hesaplaştı, her engeli kitaplarla aştı.

Bir rüyası vardı: "Kitapların kanatlarında ve aydınlığında dünya, felaket rüyalarından uyanacak ve huzura kavuşacaktı." Sonunda kararını verdi: "Kitapların dünyası, insanların dünyasına ışık verdikçe hayat güzelleşecekti." O zaman gerçek dünyada, yani kitapların dünyasında, kalmalıydı. Kitaplarla yaşamalı, her sorunu kitapla aşmalıydı. Kitap yaşadıkça kendisi de yaşayacaktı ve kendisi yaşadıkça kendisini kitaba adayacaktı.

Kendini kitaba adamayanların, aldanacaklarını çok iyi biliyordu ve kitabın gücünü tüm yüreklilikle bütün dünyaya haykırmaya söz verdi. Yaşasın kitapların dünyası!

Beşinci kitabını yayına hazırlayan yazar, evli ve iki çocuk babasıdır.

Kitap hakkında yorum ve değerlendirmeleriniz için:

cumalisever@hotmail.com

İÇİNDEKİLER

İlk Söz ve Son Söz 7
İstiklal Aşkı 9
Kanlı Kurşun 13
İstiklal Marşı'nı Anlamak 23
Ses Bayrağım İstiklal Marşı 25
Bebeğim, Anasız Büyür Fakat Vatansız Büyüyemez 28
En Son Ocak Sönmeden Bu Bayrak İnmez! 37
Korkma! Allah Bizimledir. 47
Ey Şanlı Bayrak! 54
Hakkıdır Hakk'a Tapan Milletimin İstiklal! 56
Hür Yaşadım, Hür Yaşarım 65
Benim İman Dolu Göğsüm Var 72
Medeniyet Denilen Canavar! 81
Şerife Bacı Yurduna Alçakları Uğratmadı 88
Arkadaş! Yurduma Alçakları Uğratma, Sakın! 95
Sen Şehit Oğlusun! 104
Gazi Dede 109
İman Dolu Yürekler "Önce Vatan" Dediler 115
Sonsuza Kadar Bayrak İnmeyecek, Ezan Dinmeyecek! 132
Şehitlerin Ruhunu Anlamak 145
İstiklal Sonsuza Kadar Hakkımızdır! 151
Bugün İstiklal Marşı'nı Nasıl Anlamalıyız? 161

İTHAF

On dört yaşındaki Şehit Kâmil'e,
Şahin Bey'e,
Şerife Bacı'ya,
Mezun olamayan on binlerce
Şehit Öğrenciye,
İstiklalimiz için
Cennet vatanı kanlarıyla mühürleyen
Tüm GAZİ ve ŞÜHEDA'ya
Ses bayrağımızın şairi
M. Akif ERSOY'a
İthaf olunur.

İlk Söz ve Son Söz

Antepliyim... Gaziliği tırnaklarıyla, elleriyle ve yumruklarıyla kazanan şehir Gaziantep...

Merkez ilçemizin adı: "Şehit Kâmil"

Şehitkamil, bir ilçenin adı değildir sadece. Antep'in kurtuluşunun da simgesidir. Şehit Kâmil, Antep savunmasında işgalci düşmanlara karşı direnişin öncüsüdür.

Kurtuluş Savaşı'nda, Antep'in şanlı direnişini başlatan on dört yaşındaki "Kâmil"in hikayesini her andığımda göz pınarlarım titrer.

Yıl 1920...

Gün 21 Ocak...

Gaziantep, Fransızların işgali altındadır. Özgürlük kısıtlanmış, şehrin ve vatanın geleceği tehlikededir. Kâmil, annesi ile birlikte kendi şehrinin sokaklarında yürürken üç Fransız askeri annesine saldırır. Annesinin başındaki örtüsünü çıkarmaya çalışırlar. Düşman askerlerinin bu ahlaksız davranışı karşısında yerinde durur mu Şehit Kâmil?

Annesini korumak için almış yerden taşları, Fransız askerlerinin kafalarını yarmış. Korumuş anacığını Kâmil, gözü dönmüş düşmana karşı. Ancak annesini korumaya çalışırken de askerlerin namert süngüleriyle oracıkta şehit düşmüş.

Ardından da **"Namusumuz özgürlüğümüz, özgürlüğümüz namusumuzdur!"** diyerek ayaklanan halk, şehrini işgalcilere karşı savunmaya başlamış. Bu şanlı direnişin ve zaferin sonrasında tüm Anadolu, şahlanmış ve dalga dalga büyüyen zaferlerle, istiklaline doğru yürümüş.

Bundan dolayı Antep; sadece Antep değil, bağımsızlığını koruyan bir "gazi"dir ve Antep, anacığının örtüsünü açmak isteyen Fransızlara direnirken şehit olan, kocaman bir şehit "Kâmil"dir.

Bir şehit "Kâmil", aynı zamanda yurdun dört bir tarafında, vatan için canını seve seve kurban eden tüm şehitlerimizin "önsöz"ü; İstiklal Marşı da, şehitlerimizin ve tüm milletimizin işgalcilere karşı söylediği "SON SÖZ"üdür.

İstiklal Aşkı

Her bir taraftan vatanın kapısına düşmanın dayandığı haberleri gelir.

"Bütün dünya toplanıp geliyormuş."

"Bizi yerimizden yurdumuzdan edeceklermiş."

"Düşmanın dev gibi zırhlıları varmış."

Karamsarlık yayan haberler uçuşup dururken "Ben ne yapabilirim?" diyenler, "Karanlığın en yoğun olduğu anda aydınlığın gülümseyeceğini bilenlerdir."

Antepli Mehmet de gelen haberler karşısında, bir şeyler yapmak gerektiğini için için düşünenlerden. Milyonlarca Mehmet gibi...

Antepli Mehmet, yıllar süren askerliğini çavuş olarak yaptıktan sonra tekrar memleketine dönmüş, kendini işine ve çocuklarına adamıştı. Arkadaşları da kendisine, "Çavuş..." diye seslenirlerdi. Memleketine döneli henüz birkaç yıl olmuştu. Gazete ve dergilerde düşmanın bugün yarın saldıracağı haberleri yazılıp çiziliyordu.

Mehmet Çavuş, "Bu alçaklarla ne alıp veremediğimiz var ağam, daha doymadılar mı kana, cana, toprağa?"

"Ne işleri var vatanımızın kapısında?" diye sorular sorup duruyor kendine.

Çavuş'un en yakın arkadaşı Yağız Ali,

"Kardaşım, bu defa durum çok ciddi. Bunlar bizim olanı, hem de elimizde kalan son yeri bizden almaya geliyorlar!"

"He ya! Doğru dersin Ali'm."

Gözlerini uzaklara dikti Mehmet...

Antep'ten Çanakkale'ye doğru ufka, uzun uzun baktı.

Sonra derin bir nefes aldı ve içine sığmayan soruyu dışarı vurdu.

"Peki kardaşım, bunlara oturdukları evler mi dar gelmiş? Ne diye göz koymuşlar bizim toprağımıza?"

Ali, hafif kırlaşmaya başlamış sakalını usulca kaşıdı. Sonra gözlerini hafifçe kıstı:

"Memedim, bunların derdi sadece toprak değil ki ağam."

"Dünyayı yediler, doymazlar mı? Ne isterler ki daha bizden?"

"Dünya benim olacak, diyen doyar mı kardaşım?"

"Ne olacak şimdi?"

"Ya evimizi barkımızı, ecdadımızın mezarlarını bırakıp gideceğiz ya da tek bir kişi kalana kadar, kanımızın son damlasına kadar savaşacağız."

Mehmet'in yanında büyük oğlu, meraklı gözlerle kendilerini dinliyordu. Üç çocuğun en büyüğü idi.

Onun da adı Mehmet! O da Mehmet oğlu Mehmet... Henüz yedi yaşında...

Baba ve arkadaşının konuşmaları karşısında telaşlanan yüreği, göğsünü bir körük gibi şişirip şişirip indiriyordu. Daha fazla dayanamadı, çocukça sordu:

"Baba! Düşman mı geliyor?

Baba Mehmet, Mehmet'ine gülümsedi.

"Korkma oğlum, geleceği varsa göreceği de var!"

Ali söze karıştı:

"Bir şeyler yapmak gerek kardaşım?"

"Eli kolu bağlı durup beklemeyeceğiz elbet Ali'm!" diye cevapladı Mehmet.

"Vatanımız, bizim canımız! Cansız yaşanır mı hiç?" diyerek cevapladı Ali.

Mehmet; yavrusu, ilk göz ağrısı Mehmet'ine şefkatle doya doya baktı. Ardından çocukluk arkadaşı Ali'ye dönerek:

"Vatanımız canımız, gerekirse canımızdan da vatana can katarız." dedi

"Evet kardaşım." dedi Ali,

"Bu bizim için son savaş... Ya olacağız, ya öleceğiz!"

İki arkadaş, yarın cepheye gönüllü yazılmak için o gün anlaştılar. Bu gece çocukları ile vedalaşıp yarın erkenden de yola koyulacaklardı.

Uzun bir gece olacaktı.

Öyle ya, gitmek vardı. Belki de dönmek yoktu.

Geride kalan gözü yaşlı bir eş, kokularına doyulmayan evlatlar...

Ama gitmek gerekti. Canından çok sevse de çocuklarını, yine de gideceklerdi. Çocukları için, onların gelecekleri için gideceklerdi. Çünkü çocuklar, anasız babasız büyür belki, fakat vatansız büyüyemezdi.

Kanlı Kurşun

Yer Çanakkale... Yıl 1915...

Düşman acımasızca saldırıyor.

Güya bizim olanı bizden almaya çalışıyor.

Binlerce, on binlerce mermi aynı anda havada uçuşuyor. Bir mermi tufanı sanki...

Bombalar şimşek gibi çakıyor gökyüzünde. Ardı arkası kesilmeyen mermiler peşi sıra yağmur gibi düşüyor siperlere. Öyle bir siper ki sadece topraktan değil bu siperler. Aynı zamanda şanlı askerim, yiğit Mehmet'im yüreğini ve göğsünü de gere gere siper etmiş. Gerekirse verecek canını ama vermeyecek toprağını. Çünkü yurdunu, namusu bilmiş ve vatanına göz dikenlere cesurca, ölümüne karşılık veriyor.

İşte o günlerden yine kanlı bir gün...

Denizdeki hain zırhlılardan namert bir gülle ve onun peşinden aynı anda yüzlerce gülle, havayı yara yara geliyor.

Rüzgârın yüzüne şamar indiren bu mermi ve ardından gelen binlerce, on binlerce dev mermi, kim bilir kaç yiğidimizi şehit edecekti. Kim bilir kaç ana-baba oğulsuz, kaç yavru yetim kalacaktı.

Peşi sıra cehennem gibi gelen bu mermiler, siperlerimizi, siperlerimizdeki askerleri onlarca metre havaya savuruyordu. Uçuşan gövdeler ve hayatlar...

O gözlerin, yuvalarından fırlayacağı dehşet manzara karşısında bile hiçbir askerimizde korku yok, hiçbir tereddüt yok, geri çekilme yok...

Büyük bir imanla tekbirler getiriliyor, "Allahu Ekber, Allahu Ekber!..." sesleri, top seslerine karışıyordu.

Son düşen bombayla toz dumana karışmış, göz gözü görmez olmuştu. Bombadan sıçrayan parçalar birçok askerimizi şehit etmiş, bazılarını da ağır yaralamıştı. Mehmet Çavuş, ömründe böyle bir bombardıman görmemişti. Sanki kıyamet kopuyor, gökten yağmur yerine top mermileri yağıyordu.

Köyünden çocukluk arkadaşı Yağız Ali ile vatan için cepheye koşmuşlardı. Yine aynı siperlerde omuz omuza, sırt sırta savaşıyorlardı.

Bir ara kısa bir sessizlik oldu. Bombardıman bitti sanıldı. Bu sessizlik hayra alamet değil, diyerek siperden başını uzattı Mehmet Çavuş. Siperlerin çok yakınında, sessizliği parçalayan yeni bir top mermisinin patlamasıyla siperler alt üst oldu. Toprak ve taş parçaları, göğe doğru bir fıskiye gibi fışkırdı. Siperlerimize doğru yapılan yoğun bir bombardımandan sonra düşman, karaya asker çıkarmaya başladı. Tam o sırada düşmanı tekrar geldiği yere geri göndermek için büyük bir taarruz başladı. Akşama kadar durmaksızın çarpışmalar yaşandı.

Mehmet Çavuş ve Yağız Ali düşmanı geri püskürtmek için yan yana canla başla savaşıyorlardı. Son kale Çanakkale'nin düşmesi demek, tamamen yokluğa gömülmek demekti. Bunu çok iyi biliyorlardı. Bundan dolayı kanlarının son damlasına, ciğerlerindeki son nefeslerine kadar çarpışacaklarına yemin etmişlerdi.

Akşam saatlerine doğru bir ara, "Allah, Allaah, Allaah! diyerek Mehmet Çavuş yere yığıldı, hain düşmanın mermileriyle yaralanmıştı. Yarası ağırdı Mehmet Çavuş'un. Yağız Ali, can arkadaşını sırtladığı gibi cephe gerisine, sargı yerine taşıdı. Kendinde değildi Mehmet Çavuş. Sargı yerinde sedyede iken morfinin etkisi çabuk bitince bir ara kendine geldi. Morfin, yetirince olmadığından az kullanılmaktaydı. Çünkü binlerce yaralı vardı.

Mehmet Çavuş, hafiften etrafına bakınıp nerede olduğunu anlayınca, bir tabağın içinde vücudundan çıkarılan kurşunları gördü. Sıcacık kurşunlar... Kanlı kurşunlar...

Kurşunlarda vücudun hâlâ sıcaklığı var.

O kurşunlar, "Vatanıma değil, bana gelsin." diyerek göğsünü siper ettiği kurşunlar...

Nice destanların yazıldığı, bayrak, ezan, namus ve vatan uğruna yüz binlerce canın kurban olduğu Çanakkale'de, Mehmet Çavuş'un son anlarını yaşadığı belliydi.

Mehmet Çavuş'un son anlarıydı ve hâlâ kendinde idi. Titreyen elleriyle kendi bedeninden çıkarılan kanlı kurşunlara doğru uzandı. Bir kurşunu aldı avuçlarına ve yanı başında duran can dostu, çocukluk arkadaşı Yağız Ali'ye bir vasiyette bulundu:

"Eğer sen kardaşım, gazi olur da kurtulursan, bu kurşunu oğluma götür. 'Bu kanlı kurşun, babanın vücudundan cephedeyken çıkarıldı. İşte bu kurşun; babanın bu vatan için, bu ezanlar için, bu bayrak ve senin için şehit olduğunun kanıtıdır.' de ve vasiyet olarak oğluma şunları söyle:

'Evladım, bu kanlı kurşunu, yaşadığın sürece göğsünde bir mühür gibi taşı ve bunu hak ederek baban gibi vatan sevdasıyla yaşa!'"

Kanının "al"ından bayrağın rengine renk katmış, canından toprağa can katmış 253 bin şehidimizden sadece biri Mehmet Çavuş.

O, yüz binlerce şehit dedelerimiz gibi son bir kez yavrusunu göremeden, Mehmet'ini koklayamadan ve doya doya kucaklayamadan şehadet getirerek ruhunu Rabbine teslim eder.

O kanlı kurşunun emanet edildiği çocuk, büyüdü. Ölünceye kadar babasının o büyük emanetini göğsünde taşıdı. Her özlediğinde çıkarıp göğsünün üzerinden hasretle öptü, kokladı, kokladı. Babasızlığı, yedi yaşından yetmiş yaşına kadar bir kor gibi hep içinde taşıdı.

Babası Mehmet Çavuş'un vasiyetine, yaşadığı her saniye sadık kalmak ve o da çocuklarını da aynı aşkla, aynı bağlılıkla büyütmek için, okutmak için ve vatanına, dinine, bayrağına hayırlı birer insan olmaları için gece gündüz demedi, çalıştı. Yemedi yedirdi, giymedi giydirdi.

Buraya kadar, tam da bu cümleye kadar, büyük bir onurla ve heyecanla hikâyeyi anlatan öğretmenlerini can kulağıyla dinleyen sınıftan hiçbir ses çıkmamıştı. Öğretmenleri son cümleleri aktarırken, göz pınarlarının dolmasına engel olamamıştı.

Öğretmenleri son cümleyi bir daha tekrarladı daha kısık bir ses tonuyla.

"Çocuklarını da aynı aşkla, aynı bağlılıkla büyütmek için, okutmak için ve vatanına, dinine, bayrağına hayırlı birer in-

san olmaları için, gece gündüz demedi çalıştı. Yemedi yedirdi, giymedi giydirdi."

"Çocuklar, canlarım!" diye seslendi sınıfa öğretmenleri.

"O kanlı kurşunun emanet edildiği çocuk, kim biliyor musunuz? diye sordu gözlerini silerek.

"Gerçek bir kanlı kurşun görmek ister misiniz canlarım?" diye ikinci bir soru daha ekledi öğretmen, sesi titreyerek.

Birden, tüm sınıfın yüreği "küt, küt!" atmaya başladı.

"Yoksa öğretmenimiz bize, kanlı bir kurşun mu gösterecekti?"

"Allah'ım, bu mümkün bir şey mi?" dedi birkaç kişi sessizce. Herkes, büyük bir heyecan ve merakla bekliyordu.

Sonra öğretmenleri, büyük bir gururla boynundan etrafı bir bezle, özenle sarılmış kuruşunu çıkardı. Saygıyla öptü, okşadı ve derince kokladı.

Elindeki kurşunu sınıfa gösterirken, derin bir nefes aldı:

"Mehmet Çavuş, benim dedem! Benim canım dedem. Yavrularına tam doyamadan, onları doya doya koklayamadan toprağın bağrında kefensiz yatan güzel yürekli dedem.

Benim babam Mehmet oğlu Mehmet. Ben de Şehit Mehmet'in torunu, Mehmet Öğretmen! O kanlı kurşunun emanet edildiği, babasızlığın bir ömür boyu yüz hatlarından okunduğu yetim Mehmet'in oğlu." Bu sözleri söylerken göz pınarlarından damlaların süzülüşüne engel olamıyordu öğretmenleri. Tüm sınıf, pür dikkat kesilmişti.

"Aslında..." dedi Mehmet Öğretmen. Biraz uzaklara, şöyle Çanakkale'ye doğru uzun uzun baktıktan sonra, "As-

CUMALİ SEVER

Kahramanlık Hikâyeleriyle
İSTİKLAL MARŞI

Onlar, bizim hayatımız için kendi hayatlarından geçtiler.

Onlar, biz okula gidebilelim diye okullarını yarıda bırakıp cephelere koştular.

Onlar, "Hür yaşadım, hür yaşarım!" diyerek kanlarıyla bu vatana can oldular.

İşte şimdi:

"Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı,
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır atanı."
diyerek şehit ve gazilerimizin destanını anlamaya ve ruhunu yaşamaya var mısın?

Bu vatan bizim!
Bu bayrak bizim!
Bu tarih bizim!

www.gnchyt.com
9 786059 562584
twitter.com/gnchyt
facebook.com/gnchyt